

На основу члана 142. и члана 144. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09, 99/14 и 95/18), Жалбена комисија Владе – Веће у саставу: Веселин Лекић, председник већа, Снежана Новићевић и Жељко Чургуз, чланови Већа, на својој седници од 28. децембра 2018. године, одлучујући по жалби И █████ В █████, државног, односно полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, изјављеној преко пуномоћника Удружења синдиката Србије „Слога“ – Синдиката полиције „Слога“, на Решење првостепеног органа – Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, помоћника министра, начелника сектора 09 број: 693/18-3 од 25. септембра 2018. године – о одређивању оцене за 2015. годину, донела је

РЕШЕЊЕ

1. **Усваја се жалба** И █████ В █████, **поништава се** Решење првостепеног органа, Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, помоћника министра, начелника сектора 09 број: 693/18-3 од 25. септембра 2018. године.

2. **Предмет се враћа** првостепеном органу, Министарству унутрашњих послова, Сектору за ванредне ситуације, помоћнику министра, начелнику сектора – **на поновни поступак**.

Образложење

Првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, помоћник министра, начелник сектора, донео је првостепеноу Решење 09 број: 693/18-3 од 25. септембра 2018. године, којим је одлучио да је И █████ В █████ запосленој у Министарству унутрашњих послова, Сектору за ванредне ситуације, Управи за ванредне ситуације у Београду – распоређеној на радно место координатор анализе ризика, за период оцењивања од 1. јануара до 31. децембра 2015. године, одређена оцена „довољан – 2“ (диспозитив ожалбеног решења).

Решење које је донео првостепени орган образложио је тиме што је навео: да је оцењивање И █████ В █████ за 2015. годину извршено у скалду са чл. 121-129 Закона о полицији Уредбом о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова и да је на основу члана 129. Закона о полицији донета наведена уредба, која је у чл. 9-11. прописивала елементе за оцењивање – садржана у обрасцу бр. 1., а која се примењивала током 2015. године; да сагласно одреби члана 3. став 1. и члана 4. Закона о управним споровима - Упитник за оцењивање рада за 2015. годину не представља појединачан управни акт због тога што не садржи елементе решавајућег управног акта који има непосредно и самостално правно дејство; да је правни став Управног суда, заузет на 71. седници свих судија (одржаној 4. априла 2017. године) да се оцена рада полицијског службеника одређује решењем и да полицијски службеник има право да захтева да му се донесе и достави решење о оцини рада; да се према члану 250. Закона о полицији, ако тим законом и прописима донетим на основу њега и колективним уговором који се примењује на полицијске службенике, није друкчије прописано, на права дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор за државне органе и општи прописи о раду; садржину одредаба чл. 9-11. Уредбе о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова; да је увидом у Упитник о оцењивању утврђено да је за 2015. годину И █████ В █████, за обим обављених послова – оцењена оценом 2, за квалитет обављених послова – оценом 2, за стручну оспособљеност – оценом 3, за однос према раду – оценом 3 и за односу раду према другим лицима – оценом 2, односно просечном оценом „довољан – 2“, а што јој је и саопштено; да се на захтев именоване да јој се оцена одреди решењем изјаснио начелник Управе за ванредне ситуације Београд и да је навео да је оцењивање именоване извршено на основу

извештаја и на основу личног увида у рад; да И █████ Б █████ против наведене оцене није, у складу са чланом 125. став 1, Закона о полицији и у року од 15 дана од дана саопштавања одлуке о оцени, подносила приговор непосредном старешини.

Незадовољна првостепеним решењем И █████ █████ преко пуномоћника, Синдиката полиције „Слога“ изјавила је жалбу на то решење, које побија из свих законом дозвољених разлога, и у којој наводи: 1) ток поступка који је претходио доношењу ожалбеног решења и кратку садржину диспозитива тог решења; 2) да првостепено решење није донео надлежни орган - руководилац органа, а да помочник министра није руководилац органа и да за основ за доношење првостепеног решења у визи првостепеног решења није навео и позвао на посебно овлашћење руководиоца органа; 3) да је оцена рада жалиоцу дата субјективно, без утврђених чињеница и без описног образложења и навођења разлога за донету одлуку и да у типском ожалбеном решењу нема конкретних разлога који поткрепљују дату оцену и да нема образложења у односу на личност која је оцењена и да се не види због чега се оцењивач определио баш за оцену 2; 4) да се у спорном упитнику о оцењивању уопште не види приказ упоредних параметара на основу којих би се поуздано могло закључити који је био ниво успешности жалиоцевог рада и да у упитнику нема конкретизације о раду жалиоца; 5) да нису тачни наводи првостепеног решења да жалилац против закључене оцене није подносио приговор – будући да је приговор подношен 1. марта 2016. године и 14. марта 2108. године; 6) да оцена 2 не представља праву слику рада И █████ Ве █████ и д а је у том смислу оштећена.

Жалилац предлаже да Жалбена комисија Владе усвоји жалбу.

Првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Сектор за људске ресурсе, Одељење за радно-правне послове, својим актом 08/5/3 број 117-6202/18 од 5. новембра 2018. године, доставио је Жалбеној комисији Владе жалбу Иване Величковић, са списима предмета, уз изјашњење да је жалба благовремена, допуштена и изјављена од стране овлашћеног лица и да су разлози за доношење побијаног решења садржани у образложењу истог, и приложио је и акт Министарства унутрашњих послова, Одељења за развој људи и организације 08/3 број 112-1366/2018 од 29. октобра 2018. године, који садржи наводе о току поступка, одредбама прописа које су примењиване и садржини првостепеног акта и разлозима који су условили доношење одлуке из његовог диспозитива (у којем се понавља садржина првостепеног ожалбеног решења) – са оценом да је жалба Иване Величковић неоснована и да је треба одбити и потврдити побијано решење.

У поступку одлучивања по жалби И █████ █████ Жалбена комисија Владе – веће је утврдило следеће.

Законом о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), чија примена је почела 1. јуна 2017. године (члан 217) прописано је да ће се поступци који до почетка примене тог закона нису окончани, окончати према одредбама закона који се примењивао до почетка примене тог закона (члан 213. став 1), као и да ће се, ако после почетка примене тог закона решење првостепеног органа буде поништено или укинато, даљи поступак спровести према одредбама тог закона (члан 213. став 2).

Из наведеног, а због тога што се ради о решавању, односно доношењу одлуке у вези управне ствари која је настала и није окончана пре ступања на снагу Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), следи да ће се у погледу процесних правила, решавати применом одредаба Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10).

У вези са наводима жалбе који се односе на то да првостепено решење није донео надлежни орган - руководилац органа, а да помочник министра није руководилац органа и да за основ за доношење првостепеног решења у визи првостепеног решења није навео и позвао се на посебно

овлашћење руководиоца органа, утврђено је да сагласно члану 140. ст. 1. 2. Закона о државним службеницима о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац органа и да руководилац може писмено да овласти државног службеника да уместо њега одлучује о правима и дужностима државних службеника и да је, чланом 123. став 1. Закона о полицији утврђена надлежност за оцењивање и да сагласно члану 197. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“; број 30/10) увод решења садржи пропис о надлежности органа, а да првостепено решење не садржи наводе о овлашћењу за помоћника министра (начелника Сектора за ванредне ситуације) за доношење управног акта којим се одлучује о правима и дужностима запослених у том сектору, те да су у наведеном смислу наводи основани а првостепено решење мањкаво и незаконито због тога што није наведен изричит правни основ да помоћник министра донесе конкретан првостепени акт о оцењивању.

Поводом навода из жалбе да је оцена рада жалиоцу дата субјективно, без утврђених чињеница и без описног образложења и навођења разлога за донету одлуку и да у типском ожалбеном решењу нема конкретних разлога који поткрепљују дату оцену и да нема образложења у односу на личност која је оцењена и да се не види због чега се оцењивач определио баш за оцену 2, као и да се у спорном упитнику о оцењивању уопште не види приказ упоредних параметара на основу којих би се поуздано могло закључити који је био ниво успешности жалиоцевог рада и да у упитнику нема конкретизације о раду жалиоца утврђено је следеће.

Законом општем управном поступку прописано је да образложење решења садржи, између осталог навођење правних прописа и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву (члан 199. став 2), као и да решење којим доносилац одлучује по слободној оцени садржи и разлоге којима се при доношењу решења руководио (члан 199. став 3).

Полазећи од наведеног, а испитујући законитост првостепеног, а у овој управној ствари ожалбеног Решења Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, помоћника министра, начелника сектора 09 број: 693/18-3 од 25. септембра 2018. године, утврђено је да то решење неправилно због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, односно због погрешне примене процесног права, те да га, као такво, треба поништити.

С тим у вези, да је првостепено решење засновано на непотпуно и нетачно утврђеном чињеничном стању, утврђено је увидом у списе предмета, односно у садржину образложења побијаног првостепеног решења које садржи само опште наводе да је одлука донета – „на основу извештаја и на основу личног увида у рад“, а да списи предмета не садрже акте којима се документује рад службеника који је оцењен.

Поред наведеног, по оцени ове комисије – већа, првостепени орган није у потпуности и прецизно образложио своје решења тако да државни службеник о чијим правима је одлучивао добије неопходне информације о чињеничном и правном основу који упућују на садржину диспозитива првостепеног решења, односно првостепени орган је, по оцени ове комисије – већа, пропустио да у потпуности утврди одлучне чињенице и да их образложи на начин да се у поступку контроле законитости првостепеног решења може утврдити да ли су постојале и које су то чињенице које упућују на то да је рад И ██████ Б ██████ требало оценити оценом „довољан – 2“, односно првостепени орган није документовао дату оцену и није у списе предмета уврстио доказе у вези са обимом, квалитетом и начином рада именоване из којих би произашла оцена која је одређена диспозитивом ожалбеног решења.

Дакле, првостепени орган, по оцени ове комисије – већа, дужан је да у поновном поступку утврди све одлучне чињенице за доношење законитог решења, будући је то пропустио да уради приликом доношења ожалбеног решења, а пре свега оне које су наведене у претходним ставовима

овог решења и да, након тога одлучи о радноправном статусу жалиоца – руководећи се при томе у овом решењу садржаним правним схватањима и ставовима ове комисије – већа о правилној примени законских одредаба у поступку оцењивања државних, односно полицијских службеника, као и да одлуку коју донесе образложи сагласно одредбама члана 199. Закона о општем управном поступку, а све у сврху да се државном службенику о чијем радноправном положају је одлучивао предочи законитост донете одлуке и да се управним и судским органима омогући делотворно преиспитивања законитости првостепеног управног акта.

Имајући у виду изнето Жалбена комисија Владе – Веће одлучило је као у тачки 1. изреке овог решења, а сагласно члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“; број 30/10).

Жалбена комисија Владе – Веће, имајући у виду доступност службене документације која треба да послужи као основа да се увидом у њу утврђују одлучне чињенице за правилну примену материјалног права, оценило је да ће првостепени орган брже и економичније отклонити недостатке првостепеног поступка, те је, сагласно члану 232. став 2. Закона о општем управном поступку, одлучило као у тачки 2. изреке овог решења.

Поред наведеног, првостепеном органу указује се на то да у обзир узме претходни ток поступка, односно дужину трајања доношења одлуке у управном поступку а у вези са оценом рад ажалиоца, као и уставну и судску праксу која је установљена у вези са дужином поступка и његовим односом према праву странке на суђење у разумном року из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, као и правне последице те праксе које се односе на финансијске ефекте по средства буџета Републике Србије.

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

Доставити:

- подносиоцу жалбе, преко првостепеног органа и пуномоћника – Синдиката полиције „Слога“,,
- првостепеном органу,
- у архиву

Решено, у Жалбеној комисији Владе
Број: 119-01-00150/2018-01
Београд, 28. децембра 2018. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ

Веселин Лекић

(Назив и седиште пошљаоца)

МИНИСТАРСТВО
УНУТРАШЊИХ
ПОСЛОВА

БЕОГРАД, Милоша Милошевића 16

БРОЈ: 119-01-150/2018-01

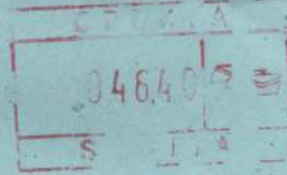
Предмет пошљке: РЕФЕРЕН

ОБАВЕЗНО ЛИЧНО ДОСТАВЉАЊЕ

(ПЕЧАТ)

УПРАВНИ ПОСТУПАК
ОУП - 16

R 02613

50

Прималац

Синдикат полиције Слога

Дурмиторска 11-15

111999 Београд

17